UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

30 päivänä huhtikuuta 2013 *

Polkumyynti — Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuonti — Normaaliarvo — Kotimarkkinamyynnin edustavuus — Voittomarginaali — Tavanomainen kaupankäynti

Asiassa T-304/11,

Alumina d.o.o., kotipaikka Zvornik (Bosnia ja Hertsegovina), edustajinaan asianajajat J.-F. Bellis ja B. Servais,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään J.-P. Hix, avustajinaan asianajajat G. Berrisch ja A. Polcyn,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään É. Gippini Fournier ja H. van Vliet,

väliintulijana,

jossa vaaditaan kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 11.5.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 464/2011 (EUVL L 125, s. 1) kantajaa koskevilta osin,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood (esittelevä tuomari) sekä tuomarit F. Dehousse ja J. Schwarcz,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.1.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

1 Valituksen johdosta, joka oli esitetty 4.1.2010, komissio julkaisi 17.2.2010 ilmoituksen Bosnia ja Herzegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn vireillepanosta (EUVL C 40, s. 5).

2 Kantajana oleva Alumina d.o.o., joka kuuluu Birac-konserniin, toimitti 9.4.2010 vastauksensa polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen. Komissio suoritti tarkastuskäynnin kantajan toimipaikassa 29.6.–1.7.2010.

3 Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuontia koskevan väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta 15.11.2010 annetulla komission asetuksella (EU) N:o 1036/2010 (EUVL L 298, s. 27; jäljempänä väliaikaista tullia koskeva asetus) komissio otti käyttöön 28,1 prosentin suuruisen väliaikaisen polkumyyntitullin, jota sovelletaan Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen, jota kutsutaan myös zeoliitti NaA -jauheeksi tai zeoliitti 4A -jauheeksi, tuonnissa. Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 11 perustelukappaleen mukaan tutkimusajanjakso kattoi 1.1. ja 31.12.2009 välisen ajan.

4 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 3 ja 10 perustelukappaleesta ilmenee, että Birac-konserni, johon kantaja kuuluu, on ainoa bosniahertsegovinalainen kyseisen tuotteen vientiä harjoittava tuottaja.

5 Normaaliarvon laskemisen yhteydessä komissio sovelsi polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51 ja oikaisu EUVL 2010, L 7, s. 22; jäljempänä perusasetus) 2 artiklan 3 kohdassa kuvattua menetelmää, koska vastaajan myynti kotimarkkinoilla ei ollut kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla edustavaa. Komissio käytti laskennallisen normaaliarvon määrittämiseen konsernin, johon kantaja kuuluu, harjoittaman samankaltaisen tuotteen kotimarkkinamyynnin keskimääräistä voittoa painotettuna (perusasetuksen 21–26 perustelukappale).

6 Komissio lähetti kantajalle 16.11.2010 päivätyssä kirjeessä perusasetuksen 20 artiklan mukaisesti kopion väliaikaista tullia koskevasta asetuksesta, tiedonannon polkumyyntimarginaalin laskemisesta, tiedonannon vahinkomarginaalin laskemisesta ja lopuksi vastauksen väitteisiin, jotka kantaja oli esittänyt tutkimuksen vireillepanosta.

7 Kantaja esitti 1.12.2010 päivätyssä kirjeessä huomautuksensa ja väitti niissä perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 6 kohtaa rikotun sillä perusteella, että laskennallinen normaaliarvo oli määritetty sellaisesta myynnistä saadun voittomarginaalin avulla, joka suuntautuu sen ainoalle asiakkaalle kotimarkkinoilla ja johon liittyy tavallista suurempi riski maksamatta jäävistä tai myöhästyvistä maksuista, ja joka näin ollen ei ole tavanomaista kaupankäyntiä.

8 Komissio lähetti kantajalle 16.3.2011 päivätyllä kirjeellä perusasetuksen 20 artiklan mukaisesti lopullisen ilmoituksen sekä vastauksen, jossa se hylkäsi edellisessä kohdassa tarkoitetut kotimarkkinamyyntiä koskevat väitteet. Kantaja muun ohella toisti edellisessä kohdassa esitetyn kantansa 18.3.2011 päivätyllä kirjeellä.

9 Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 11.5.2011 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 464/2011 (EUVL L 125, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus) nojalla edellä 3 kohdassa mainittujen tuotteiden vapaasti Euroopan unionin rajalla tullaamattomana -nettohintaan sovellettiin 28,1 prosentin lopullista tullia.

10 Riidanalaisen asetuksen 19 ja 20 perustelukappaleessa Euroopan unionin neuvosto toteaa laskennallisen normaaliarvon määrittämisestä, että huomioon otettu kotimarkkinamyynti on tapahtunut tavanomaisessa kaupankäynnissä, ja että toimielimet voivat käyttää kyseisestä myynnistä saatuja tietoja,

vaikka myynti ei olisikaan perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla edustavaa. Koska kyseinen myynti oli kannattavaa, laskennallisen normaaliarvon määrittämisessä saatiin sama tulos kuin olisi saatu soveltamalla siihen perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa.

11 Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn yhteydessä tarjotun sitoumuksen hyväksymisestä 13.5.2011 annetulla komission päätöksellä 2011/279/EU (EUVL L 125, s. 26) kyseinen toimielin hyväksyi kantajan sitoumustarjouksen vähimmäishinnan soveltamisesta.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

12 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.6.2011 jättämällään kannekirjelmällä.

13 Euroopan komissio pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.7.2011 jättämällään asiakirjalla saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulon 12.9.2011 antamallaan määräyksellä.

14 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen kantajaa koskevilta osin

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Neuvosto ja komissio vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen.

Oikeudellinen arviointi

17 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 6 kohdan rikkomiseen ja toinen saman asetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisen virkkeen rikkomiseen.

18 Ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä kantaja tuo esiin, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaan silloin, kun sisämarkkinamyynti on riittämätöntä, laskennallinen normaaliarvo on määritettävä saman artiklan 6 kohdan mukaisesti. Kyseinen menetelmä kuvastaa toimielinten vakiintunutta käytäntöä tilanteissa, joissa sisämarkkinamyynti ei ylitä edustavuuden vähimmäismäärää, eikä se voi määritelmänsä mukaan olla yhtäläinen perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun laskentatavan kanssa, jossa normaaliarvo määritetään ei-edustavan kotimarkkinamyynnin avulla. Käsiteltävän tapauksen olosuhteissa on kantajan mukaan tämän sijaan sovellettava kohtuullista voittomarginaalia perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan c alakohdan mukaisesti. Normaaliarvon laskemiseen käytetty konsernin, johon kantaja kuuluu, painotettu keskimääräinen voittomarginaali, joka on tuotantokustannusten mukaan ilmaistuna 58,89 prosenttia ja liikevaihdon mukaan ilmaistuna 37,06 prosenttia, on kuitenkin ilmeisen kohtuuton, mikä käy ilmi myös, kun edellä mainittua verrataan 5,9 prosentin marginaaliin, jonka perusteella laskettiin unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon korjaava tullin taso.

19 Toisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja esittää, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ei-edustavan myynnin ei voida katsoa tapahtuneen tavanomaisessa kaupankäynnissä. Yhtäältä edustavan myynnin ja toisaalta tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuneen myynnin käsitteet ovat nimittäin kiinteästi sidoksissa toisiinsa. Koska toimielinten huomioon ottama kotimarkkinamyynti edustaa vain 1,9 prosenttia unioniin tutkimusajanjakson aikana suuntautuneesta viennistä, olisi todettava, että toimielimet ovat perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisen virkkeen vastaisesti laskeneet normaaliarvon sellaisten liiketapahtumien perusteella, jotka eivät ole edustavia eivätkä näin ollen tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuneita.

20 Toisen kanneperusteen toisessa osassa kantaja lisää, että hallinnollisen menettelyn kuluessa komissio joka tapauksessa sai todisteita siitä, että kantajan ainoalta huomioon otetulta kotimarkkinoiden asiakkaalta eli D-yhtiöltä veloitettuja myyntihintoja oli korotettu 25 prosentin riskipreemiolla myöhästyvien tai maksamatta jäävien maksujen varalta, joten nämä hinnat eivät kuvasta tavanomaista kaupankäyntiä. Sillä, että komissio päätti jättää todentamatta nämä seikat paikalla tehdyn käynnin aikana, ei ole tässä suhteessa merkitystä. Kantajan komissiolle toimittamien tietojen mukaan D-yhtiön velkoja kantajalle oli lisäksi maksettu pitkään kuittauksilla tai saatavien siirroilla, minkä vuoksi myynti kyseiselle yhtiölle koostui vaihtokaupasta ja kuittausjärjestelyistä, mikä merkitsee perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua erityistä markkinatilannetta.

21 Kuten kannekirjelmän 27, 29 ja 50 kohdista ilmenee, kantaja pyrkii kunkin kanneperusteen yhteydessä esittämillään väitteillä osoittamaan, ettei perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäistä virkettä voida soveltaa nyt käsiteltävään asiaan. Kantajan päätelmät perustuvat pääasiassa kahteen perusteeseen. Ensinnäkin D-yhtiölle eli ainoalle huomioon otetulle kotimaanmarkkinoiden asiakkaalle suuntautuneesta myynnistä saatuun voittomarginaaliin perustuvan arvon laskemisessa on otettu huomioon ainoastaan ei-edustavat liiketapahtumat, mikä on perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdan vastaista (ensimmäinen kanneperuste). Toiseksi myynti D-yhtiölle ei ole tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä yhtäältä siksi, että se ei ole edustavaa, ja toisaalta siksi, että myyntihintoja on korotettu kyseisen asiakkaan taloudelliseen tilanteeseen liittyvällä lisämarginaalilla (toinen kanneperuste).

22 Istunnossa asiaa tiedusteltaessa kantaja ilmoitti, että vaikka sen sisämarkkinamyynti ylittäisi perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdassa säädetyn edustavuuden vähimmäismäärän, se kiistäisi edelleen arvion, jonka mukaan kyseinen myynti on tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä, koska toimielimet ovat sisällyttäneet myyntihintaan D-yhtiön taloudelliseen tilanteeseen liittyvän lisämarginaalin.

23 Tässä yhteydessä on todettava, että tutkimalla toista kanneperustetta, joka koskee – tavanomaisen kaupankäynnin käsitteen näkökulmasta – kotimarkkinamyynnin edustavuutta ja 25 prosentin suuruisen preemion sisällyttämistä voittomarginaalin laskentaan, voidaan keskeisiltä osin vastata kantajan perusteluihin, joten se on syytä tutkia ensin.

24 Kyseisen kanneperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, että kysymys perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdassa, jossa asetetaan määrällinen arviointiperuste, tarkoitetusta kotimarkkinamyynnin edustavuudesta on lähtökohtaisesti erotettava siitä kysymyksestä, onko kyseinen myynti tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä siten kuin perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 6 kohdissa, joissa asetetaan itse myyntiä sellaisenaan koskeva laadullinen arviointiperuste, tarkoitetaan (ks. vastaavasti asia C-105/90, Goldstar v. neuvosto, tuomio 13.2.1992, Kok., s. I-677, 13 kohta). Kotimarkkinamyynnin määrällä voi kuitenkin olla vaikutusta hinnan muodostumiseen, joten nämä kaksi arviointiperustetta voivat olla keskenään vuorovaikutuksessa esimerkiksi silloin, kun sisämarkkinat ovat niin rajalliset, että hinnat eivät määräydy tarjonnan ja kysynnän perusteella (ks. vastaavasti em. asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 15–18 kohta).

25 Koska edustavuudelle säädetty 5 prosentin vähimmäismäärä ei ole täyttynyt, tämä vuorovaikutuksen mahdollisuus ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei kotimarkkinamyynnin olisi katsottava tapahtuneen tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä. Kotimarkkinamyynnin pienestä määrästä huolimatta ei voida kokonaan sulkea pois mahdollisuutta, että kyseinen myynti olisi tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä, jos se kuitenkin kuvastaa siinä osallisina olevien toimijoiden tavanomaista toimintaa. Näin ollen on syytä ratkaista ensimmäiseksi kysymys 25 prosentin suuruisen preemion sisällyttämisestä voittomarginaalin laskentaan ja siis tutkia edellä 20 kohdassa esitetty toisen kanneperusteen toinen osa.

26 Tästä on syytä todeta, että perusasetuksen 1 artiklan 2 kohdassa olevan polkumyynnin käsitteen määritelmän mukaan vientihintaa on verrattava tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävään samankaltaisen tuotteen hintaan viejämaassa; sama periaate on sisällytetty myös saman asetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäiseen alakohtaan ja 2 artiklan 6 kohtaan, ja se vastaa kyseisen asetuksen viidettä perustelukappaletta, jonka mukaan normaaliarvon olisi kaikissa tapauksissa perustuttava edustavaan myyntiin, joka on tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä.

27 Lisäksi silloin, kun normaaliarvoa ei voida määrittää perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan nojalla, sen laskennallisella määrittämisellä perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 6 kohdan mukaisesti pyritään määrittämään normaaliarvo, joka on mahdollisimman lähellä sellaista tuotteen myyntihintaa, jolla kyseinen tuote myytäisiin alkuperä- tai viejämaassa tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä (asia C-178/87, Minolta Camera v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok., s. I-1577, 17 kohta).

28 Tästä seuraa, että normaaliarvon määrittämisen tarkoituksena on antaa toimielimille mahdollisuus arvioida objektiivisten sääntöjen mukaisesti ja tutkimuksen tuloksia ennalta rajoittamatta, onko tutkimusajanjakson aikana harjoitettu polkumyyntiä. Tavanomaisen kaupankäynnin käsitteellä pyritään siis siihen, että normaaliarvoa määritettäessä tavanomaisena kaupankäyntinä ei pidetä tilanteita, joissa kotimarkkinamyynti ei tapahdu tällaisin edellytyksin, esimerkiksi tilanteita, joissa tuotteen myyntihinta alittaa tuotantokustannukset tai joissa liiketoimet on toteutettu yrityskumppanien tai sellaisten osapuolten välillä, jotka ovat sopineet kuittausjärjestelystä (edellä 24 kohdassa mainittu asia Goldstar v. neuvosto, tuomion 13 kohta). Kuten perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannesta alakohdasta ja 2 artiklan 4 kohdasta ilmenee ja kuten komissio vastineensa 57 kohdassa korostaa, nämä tilanteet ovat esimerkkejä siitä, milloin myynnin voidaan katsoa tapahtuneen muussa kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä.

29 Tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä tapahtuneen myynnin käsitteellä on tässä asiayhteydessä objektiivinen ulottuvuus, ja tähän käsitteeseen voivat vedota paitsi toimielimet estääkseen käytännöt, joilla polkumyyntiä tai sen laajuutta voidaan peitellä (kuittausjärjestelyt, joissa myyntihinnat ovat keinotekoisen alhaiset, pitkäaikainen kotimarkkinamyynti hinnoilla, jotka ovat alhaisempia kuin tuotantokustannukset), myös kohteena olevat toimijat silloin, kun käsillä on kyseessä olevien liiketoimien tavanomaisuuteen vaikuttavia seikkoja (ks. Esim. asia C-76/00 P, Petrotub ja Republica, tuomio 9.1.2003, Kok., s. I-79, 65–68 kohta ja 84–86 kohta).

30 Toimielimet ovat siten velvollisia jättämään normaaliarvon laskemisen ulkopuolelle myynnin, joka ei ole tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä, riippumatta siitä, ovatko myyntihinnat tällaiseen kaupankäyntiin nähden korkeampia vai alhaisempia, siitä, mistä syystä liiketoimi ei ole tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä, ja siitä, millainen vaikutus tällä pois jättämisellä on polkumyynnin esiintymiseen tai sen laajuuteen. Kuten Maailman kauppajärjestön (WTO) valituselin on Maailman kauppajärjestön perustamissopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 3) liitteessä 1A olevan tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklan täytäntöönpanoa koskevan sopimuksen (EYVL L 336, s. 103) 2 artiklan 1 kohdasta todennut, tavanomaisen kaupankäynnin ulkopuolella tapahtuneen myynnin, oli se sitten tapahtunut alhaisilla tai korkeilla hinnoilla, huomioon ottaminen vääristäisi sen, mikä on määritelty ”normaaliarvoksi” (WTO:n valituselimen raportti 24.7.2011 asiassa ”United States – Anti-Dumping Measures on Certain Hot-Rolled Steel Products from Japan”, 144 ja 145 kohta).

31 Nyt käsiteltävässä asiassa kantaja esitti polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen antamassaan 9.4.2010 päivätyssä vastauksessa, että sen rahoitussuhteet D-yhtiöön, joka on sen ainoa asiakas kotimarkkinoilla, olivat heikentyneet maksujen myöhästymisten takia, minkä vuoksi zeoliitti A :n myyntihintoja nostavan riskipreemion soveltaminen oli perusteltua. Kantaja esitti toimitti tästä lisätietoja 1.12.2010 päivätyllä kirjeellä esittämissään huomautuksissa (ks. edellä 7 kohta), joiden liitteenä oli muun muassa kantajan ja D-yhtiön välinen 29.5.2009 päivätty sopimus, jossa vahvistettiin kyseinen preemio 25 prosentin suuruiseksi.

32 Vastauksena näihin väitteisiin komissio totesi 16.3.2011 päivätyssä kirjeessään (ks. edellä 8 kohta), että koska D-yhtiö on kantajan ainoa asiakas kotimaanmarkkinoilla, se ei ole voinut todentaa, sisältyikö kyseiselle yhtiölle suuntautuneen myynnin hintoihin tosiasiassa 25 prosentin suuruinen riskipreemio. Siten komissio katsoi, että kantajan väitteet on hylättävä tarvitsematta edes tutkia, olisiko käsiteltävän asian olosuhteissa perusteltua katsoa, etteivät kyseiset myynnit olleet tapahtuneet tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä. Koska riidanalaisen asetuksen 20 perustelukappaleen mukaan ”tutkimuksessa todettiin, että Biracin toimittamat tiedot ja näyttö olivat luotettava perusta normaaliarvon määrittämiselle”, kantajan väite siitä, ettei kotimarkkinamyynnin voida katsoa tapahtuneen tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä, oli komission mukaan kuitenkin hylättävä.

33 Tästä on todettava ensinnäkin, että – toisin kuin komissio 16.3.2011 päivätyssä kirjeessään väittää – muille asiakkaille kuin D-yhtiölle suuntautuneen kotimarkkinamyynnin puuttuminen ei tarkoita sitä, ettei tähän liittyvä tarkastus olisi mahdollista. Ensinnäkin ilmoitus riskipreemion soveltamisesta oli näet tehty jo kantajan polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa eli ennen tarkastuskäyntiä. Edelleen kantajan komissiolle toimittaman sopimuksen (ks. edellä 31 kohta) 6 §:stä käy selvästi ilmi kyseinen riskipreemio, minkä lisäksi voittomarginaalin määrittäminen 58,89 prosentiksi tuotantokustannuksista tai 37,06 prosentiksi liikevaihdosta viittaa vahvasti siihen, että kyseistä preemiota on todella sovellettu. Kantajan 1.12.2010 päivätyn kirjeen liitteistä 3.2 ja 3.3. ilmenee lisäksi, että D-yhtiö maksoi velkojaan myöhässä ainakin vuodesta 2008 lähtien ja että tämä suuntaus jatkui vuonna 2009, mikä voidaan todeta saman kirjeen liitteessä 2 esitettävästä taulukosta. Lopulta 16.3.2011 päivätyssä kirjeessään komissio hyväksyi 25 prosentin suuruisen preemion tosiasiallista laskuttamista koskevan väitteen ja jopa käytti sitä perusteena vastatakseen kantajan toiseen väitteeseen, joka koski kyseessä olevan myynnin tavanomaisuutta ja perustui puolestaan D-yhtiön kanssa sovittuihin kuittausjärjestelyihin.

34 Toiseksi väittäessään, ettei kantaja ole kiistänyt kyseisen myynnin tapahtumista tavanomaisessa kaupankäynnissä, komissio jättää huomiotta sen, että kantaja ilmoitti polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa korottaneensa D-yhtiöltä laskutettuja hintoja riskipreemiolla ja käsitteli tätä argumenttia laajemmin 1.12.2010 päivätyn kirjeensä sivuilla 7–9.

35 Kolmanneksi neuvosto totesi vastaajan vastauksen 30 kohdassa, ettei komissio ollut todentanut näitä seikkoja, koska se oli hylännyt kantajan väitteet sillä perusteella, etteivät kyseiset seikat tee kyseessä olevasta kaupankäynnistä ”epätavanomaista”. Mikäli riidanalaisen asetuksen 20 perustelukappale on ymmärrettävä tällä tavoin (ks. edellä 32 kohta), on syytä panna merkille seuraavat seikat.

36 Käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltainen riskipreemio on todellisuudessa siihen riskiin, jonka tavarantoimittaja ottaa myydessään tuotteita tietylle asiakkaalle ja myöntäessään tälle maksuaikaa, liittyvä vastasuoritus. Kyseinen preemio ei siis ole osa myydyn tuotteen arvosta eikä liity tuotteen ominaisuuksiin, vaan tällainen preemio ja sen laajuus perustuvat asiakkaan henkilöllisyyteen ja siihen, miten tavarantoimittaja arvioi asiakkaan rahoituskykyä. Siten tällaisen preemion huomioon ottaminen normaaliarvon laskemisen yhteydessä tarkoittaa sitä, että laskelmaan lisätään tekijä, jonka tarkoituksena ei ole määrittää hintaa, jolla tuote myytäisiin alkuperämaassa (ks. edellä 27 kohta), vaan joka koskee yksinomaan tietyn kotimaan ostajan maksukykyä.

37 Tässä yhteydessä neuvoston vastineensa 58 kohdassa esittämällä väitteellä, jonka mukaan asiakkaan taloudelliseen vakauteen liittyvää riskiä voidaan hallita vahingonkorvausten, remburssien tai ennakoiden mutta ei myyntihintaa nostavan riskipreemion avulla, ei selitetä sitä, miksi myyjä ei voisi päättää tällaisen preemion soveltamisesta, eikä näin ollen myöskään sitä, miksi tällaisen riskin olemassaolo ei oikeuttaisi korottamaan myyntihintaa preemiolla, jonka tarkoituksena on hyvittää sekä mainittu riski että kulut, joita tavarantoimittajalle mahdollisesti aiheutuu, jos se lopulta joutuu haastamaan asiakkaansa oikeuteen.

38 Nyt käsiteltävän tapauksen olosuhteissa kyseessä olevan kaltaisen riskipreemion sisällyttäminen sellaisen voittomarginaalin laskentaan, jonka avulla määritetään laskennallinen normaaliarvo, tarkoittaa sellaisen tekijän huomioon ottamista, joka ei vastaa osaa myydyn tuotteen arvosta ja joka näin ollen nostaa keinotekoisesti normaaliarvon laskennan tulosta siten, ettei tämä tulos enää – jollei myöhemmin tehdä perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan k alakohdan nojalla asianmukaista oikaisua – vastaa tarkimmalla mahdollisella tavalla sellaista tuotteen myyntihintaa, jolla kyseinen tuote myytäisiin alkuperämaassa tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä (ks. edellä 27–30 kohta).

39 On syytä lisätä, että nyt käsiteltävässä asiassa ei voida hyväksyä neuvoston ja komission suullisessa käsittelyssä esittämiä väitteitä, joiden mukaan niillä syillä, joiden vuoksi jokin tuottaja harjoittaa polkumyyntiä, ei ole polkumyyntitullien määräämisen kannalta merkitystä. Vaikka on totta, ettei niillä syillä, joiden vuoksi viejä on mahdollisesti ryhtynyt harjoittamaan polkumyyntiä, ole siihen liittyvien laskelmien kannalta merkitystä, on kuitenkin niin, että polkumyynnin toteaminen, joka on ensimmäinen vaihe tutkittaessa sitä, onko polkumyyntitulli määrättävä, perustuu normaaliarvon ja vientihinnan väliseen puhtaasti objektiiviseen vertailuun (asia T-274/02, Ritek ja Prodisc Technology v. neuvosto, tuomio 24.10.2006, Kok., s. II-4305, 59 kohta). Nyt käsiteltävässä asiassa riskipreemion huomioon ottamiseen liittyvällä virheellä, johon kantaja vetoaa, on vaikutusta siihen, onko polkumyynnin olemassaolon arvioimista varten määritetty normaaliarvo laskettu oikein, ja se sijoittuu siten polkumyynnin olemassaolosta tehtyä päätelmää aikaisempaan vaiheeseen, joten sillä on voinut olla vaikutusta itse tähän päätelmään.

40 Neuvosto ei myöskään voi tukeutua sellaista tilannetta koskevaan oikeuskäytäntöön, jossa hintoja väitettiin korotetun kotimarkkinoilla kyseessä olleen tuotteen valmistajan nauttiman patenttisuojan takia (yhdistetyt asiat C-76/98 P ja C-77/98 P, Ajinomoto ja NutraSweet v. neuvosto ja komissio, tuomio 3.5.2001, Kok., s. I-3223 ja yhdistetyt asiat T-159/94 ja T-160/94, Ajinomoto ja NutraSweet v. neuvosto, tuomio 18.12.1997, Kok., s. II-2461). Tästä on syytä palauttaa mieleen, että edellä mainituissa asioissa valittajat eivät vedonneet siihen, ettei patentin olemassaolo kuvastaisi kohteena olleen yhteisön ulkopuolisen maan markkinoiden todellista tilannetta, eivätkä siihen, ettei huomioon otettu myynti olisi tapahtunut tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä, kuten yhteisöjen tuomioistuimet ovat huomauttaneet (em. yhdistetyt asiat Ajinomoto ja NutraSweet v. neuvosto ja komissio, tuomion 41 kohta ja em. yhdistetyt asiat Ajinomoto ja NutraSweet v. neuvosto, tuomion 127–129 kohta). Tässä yhteydessä on lisättävä, että polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11.7.1988 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1), jonka puitteissa edellä mainittu oikeuskäytäntö on kehittynyt, perustui tältä osin erilaiseen ajatusmalliin kuin perusasetus, koska edellisessä ei säädetty mahdollisuudesta oikaista normaaliarvoa silloin, kun asiakkaat maksavat pysyvästi eri hintoja kotimarkkinoilla näille markkinoille ominaisten tiettyjen sellaisten tekijöiden vuoksi, jotka vaikuttavat hintojen vertailukelpoisuuteen, kun taas perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan k alakohdan mukaan tällainen oikaiseminen on mahdollista.

41 Edellä esitetyn perusteella kanne on hyväksyttävä ja riidanalainen säädös on kumottava kantajaa koskevilta osin ilman, että on tarpeen lausua perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisen virkkeen soveltamisen laillisuudesta ensimmäisessä kanneperusteessa esitettyjen väitteiden valossa.

Oikeudenkäyntikulut

42 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bosnia ja Hertsegovinasta peräisin olevan zeoliitti A -jauheen tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 11.5.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 464/2011 kumotaan Alumina d.o.o:ta koskevilta osin.

2) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Aluminan oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Forwood Dehousse Schwarcz

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä huhtikuuta 2013.

Allekirjoitukset